

РЕШЕНИЕ

№ 193

гр. София, 09.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в
публично заседание на 09.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора Чанкова, като разгледа дело номер **6322** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 16171 от 13.07.2011 г. по описа на Административен съд София-град и вх. № 53-02-229 от 23.06.2011 г. по описа на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” (ОУИ) на Национална агенция за приходите (Н.) и допълнение към нея с вх. № към 53-02-304 от 12.10.2009 г., подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], кв. Х. С., [жилищен адрес] представлявана от управителя В. Й. Т. срещу ревизионен акт № [ЕГН] от 24.02.2011 г. издаден от Д. Д. Д. на длъжност главен инспектор по приходи при Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], мълчаливо потвърден от директора на дирекция “ОУИ”, в частта на отказано право на данъчен кредит в размер на 270 855,20 лева по доставки, получени от [фирма], през данъчните периоди м.05, м. 06, м. 07, м. 08. и 09.2009 г. и определените лихви за забава в размер на 6 225,83 лева.

Жалбоподателят сочи, че с ревизионния акт (РА) изяло незаконосъобразно и неправилно са коригирани резултатите за процесните данъчни периоди. Фактическите и правни изводи, отнасящи се до задълженията по ЗДДС са неверни, а самият акт е противоречащ на разпоредбите на материалния и процесуалния данъчен закон. Допълнително се инвокират доводи, че РА е в противоречие на установената съдебна практика, цитират се решения на ВАС по други дела, по които страна е [фирма]. Твърди се, че обжалваният акт е в противоречие с Директива 2006/1128 ЕС и

решенията на Европейския съд по прилагането ѝ. Моли съда да отмени акта и да му бъдат присъдени сторените съдебно деловодни разноски.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован не се явява, представлява се от „Адвокатско дружество Р. и съдружници” – адв. В. Т., която поддържа жалбата по съображения изложени в нея, депозира писмено становище и отново моли да бъдат присъдени сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 7 915 лева.

Ответникът - Директорът на Дирекция “ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП, редовно призован не се представлява в последното по делото съдебно заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1009143 от 28.10.2010 г., издадена на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, е възложено извършването на ревизия на [фирма], представляван от В. Й. Т. за следните видове задължения по периоди: данък върху добавената стойност за периода 01.05.2009 г. – 30.09.2009 г. Извършването на ревизията е възложено на Д. Д. Д. на длъжност “Старши инспектор по приходите” – ръководител на екип и С. Д. М. на длъжност старши инспектор по приходите. Заповедта е издадена от компетентен орган по приходите В. С. М., началник сектор „Ревизии”, дирекция „Контрол” при ТД на НАП – С..

В ЗВР е определен срок за извършване на ревизията до 01.12.2010 г. Тя е надлежно връчена на упълномощено лице П. Н. на 29.10.2010 г.

От данните по делото се установява, че така образуваната ревизия е във връзка с дадени указания с Решение № 1200 от 12.08.2010 г. на директора на Д”ОУИ”, с което е отменен РА № [ЕГН] от 11.03.2010 г., издаден от К. М. П. на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП – С. и е върната административната преписка на органа, издал ЗВР като му е указано в 14 дневен срок от получаването на решението да издаде нова заповед за възлагане на ревизия.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК от ревизиращите органи е издаден ревизионен доклад (РД) № 1009143 от 15.12.2010 г. РД е връчен на 17.01.2010 г. на упълномощеното лице П. Н. извън срока по чл. 117, ал. 4 от ДОПК. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от ревизираното лице е депозирано писмено възражение с вх. № 1544 – 00 – 418 от 04.02.2011 г.

На основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК В. С. М. - началник сектор „Ревизии”, дирекция „Контрол” в ТД на НАП - С. е издала заповед за определяне на компетентен орган (ЗОКО) № К 1009143 от 30.12.2010 г. (връчена на 21.03.2011 г.) с която е определен компетентният да издаде РА орган по приходите – Д. Д. Д..

В срока по чл. 119, ал. 3 от ДОПК, определеният със ЗОКО компетентен орган е издал РА № [ЕГН] от 24.02.2011 г. Последният, е надлежно връчен на 21.03.2011 г. на [фирма], чрез упълномощеното лице П. Н. и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК. В него е посочено, че отразеното в РД следва да се счита за мотиви в РА. Видно от РД, от РА основната дейност за ревизирия период на задълженото лице е търговия на едро с нехранителни стоки /дрехи/ - износ за А. и продажба на стоки /ламарина/ в страната. Установеното задължение за ревизирия период е формирано в резултат за данъчен период 01.05.2009 г.-30.09.200 г. доначислен ДДС в размер на

2709855,20 лв. на основание чл. 68, ал. 1 и ал.2, във връзка с чл. 6 и чл. 25, ал.1, 2,5 от ЗДДС. По фактури, издадени от [фирма].

Без спорно установено от фактическа страна е, че за посочените периоди в данъчните документи, в това число справката- декларация по чл. 125, ал.1 от ЗДДС, жалбоподателят е декларирал данъчна основа на извършените доставки, подлежаща на облагане със ставка 0% по глава трета от ЗДДС.

С цел установяване на относимите факти и обстоятелства относно фактурираните доставки е извършена насрещна проверка на [фирма], закрепена в протокол за извършване на насрещна проверка /ПИНП/ № 2200 – 1007169 – 1 от 06.10.2010 г., съставен от орган по приходите в ТД на НАП С.. Този протокол е връчен на по реда на чл. 32 от ДОПК на доставчика, тъй като същият не е намерен на посочения от него адрес. В законоустановения срок не са представени изисканите писмени документи от ревизиращите, които са подробно описани на л. 67 – стр. 5 от РД. От данните по делото се установя, че [фирма] е с регистрация по ДОПК от 20.04.2006 г. и по ЗДДС от 31.08.2006 г., извършена по инициатива на лицето. Същото е deregистрирано от данъчен орган от 01.09.2009 г. В РД са изложени аргументи, че това дружество има големи данъчни задължения, включително и по ДДС. Има само едно лице назначено по трудов договор, чийто осигуровки не са платени.

Във връзка с изложеното по отношение на доставчика, органът по приходите е приел, че ревизираното лице няма право на данъчен кредит по процесните фактури на посоченото по-горе основания.

Във връзка с дадените указания с Решение № 1200 от 12.08.2010 г. на директора на Д"ОУИ" е изпратено искане с изх. № 1514 – 00 – 9 от 01.09.2010 г. до Агенция „Митници“ за удостоверяване извършен внос/износ, платени ДДС и митнически сборове от [фирма] за периода 01.05.2009 г. – 30.09.2009 г. От получения отговор с рег. И.. № 24/1235 от 13.09.2010 г. се установява, че има извършен износ от жалбоподателя и касае доставки облагаеми с нулева ставка по реда на глава трета от ЗДДС. Техният предмет е стоки, предимно дрехи. Описаните в представените от дружество единни митнически документи стоки са изнесени за „М.“, А.. Не се оспорва от ответната страна, че ревизираното лице в хода на ревизията е депозирало митнически декларации за осъществения износ, както и фактури за продажбата на стоките за износ. Тези ЕАД съществуват в митническата система. Като допълнително основание за отказването на данъчен кредит, ревизиращите са посочили, че в представените писмени документи от жалбоподателя липсвали фактури за платен транспорт по отношение на изнесените стоки. Независимо, че е направено уточнението, че превозът не е договорен да е за сметка на [фирма], а за сметка на клиента – албанското дружество.

На [фирма] на основание чл. 37, ал.3, чл. 53 и чл. 56, ал.1 от ДОПК са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения – ИПДПОЗЛ № 1553 – 06 – 1454 от 27.08.2009 г. Изисканите документи са подробно описани на л. 68 – стр. 6 от РД. Същите са представени под опис на 17.09.2010 г.

В срока по чл. 152 от ДОПК е подадена жалба вх. № 53 – 06 - 1195/04.04.2011 г. по описа на ТД на НАП - С. от [фирма] до директора на Дирекция “ОУИ” при ЦУ на НАП.

В срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК не е постановено нарочно решение на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” – С., поради което е налице негово мълчаливо потвърждаване.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства: представените с жалбата и административната преписка писмени доказателства, сред които договор за доставка на стока от 26.11.2008 г. сключен между жалбоподателя и [фирма]; договор за наем от 20.08.2006 г. между [фирма] и [фирма] относно наем на движима вещ - товарен автомобил „Ф. Транспортър” с ДК [рег.номер на МПС] и 2 броя Анекси към него относно продължаване на неговия срок до 20.08.2009 г.; договор за отдаване под наем на недвижим имот от 30.04.2007 г. между жалбоподателя и [фирма], представляващ част от недвижим имот, представляващ помещение на втория етаж на промишлената сграда и склад, находящ се в [населено място], [улица] (чл.1 от договора – л. 168). Наемният договор е със срок от 3 години, считано от 01.05.2007 г. до 30.04.2010 г. (чл.2).; 5 бр. Фактури относно заплатения наем на недвижимия имот (л. 171 – 175); Приемо – предавателни протоколи между [фирма] и [фирма] (л. 178 – 223) пътни листа, фактури и пр. В хода на съдебното производство като доказателства са приети представените от жалбоподателя, счетоводни документи под опис, с молба от 06.03.2012 г.

Назначена, изслушана и приета по делото е съдебно счетоводна експертиза. Вещото лице на поставените въпроси е отговорило, че за с изключение на фактура № 0...418 от 25.05.2009 г., доставчикът [фирма] е включил процесните фактури в дневниците за продажби и в справките – декларации за ДДС. Отразено е в счетоводството задължение към бюджета, като е начислен ДДС по кредита на сметка 4532 „ДДС продажби”. Фактурите с дати м. 05.2009 г. са отразени в дневника на продажби по ЗДДС за м. 06.2009 г. и са осчетоводени в същия месец, като датите на фактурите са посочени, че са от м. 06.2009 г. Фактура № 0...418 не е осчетоводена, съответно не е начислено задължение към бюджета в размер на ДДС – 4 641, 75 лв. Заприходените процесни стоки при доставчика са осчетоводени на база фактури за покупки, издадени от [фирма] през м. 10 и 11.2007 г., м. 07.2008 г., м. 02 и м. 04. 2009 г., като са дебатираны сметки 304 „Стоки” и 4531 „ДДС покупки”, и е кредитирана сметка 401 „Доставчици”. Продажбите на стоките към жалбоподателя са осчетоводени по дебита на сметка 411 „Клиенти” и по кредита на сметка 702 „Приходи от продажби на стоки” и сметка 4532 „ДДС продажби”. Вещото лице е посочило, че има несъответствия между салдата и кредитните обороти на сметка 304 „Стоки” заедно с нейните подсметки в предоставените документи: Оборотна ведомост на синтетични сметки с натрупване за 2009 г., Оборотна ведомост на синтетични сметки с групиране за 2009 г., Обща справка за формиране на средно претеглена цена и изписване за 2009 г. Експертът е посочил, че са спазени основните принципи при водене на счетоводството на жалбоподателя и е налице двустранно счетоводство. За сметка на това не са спазени основните счетоводни принципи при водене на счетоводството при доставчика, тъй като не са начислявани текущо разходите във връзка с продажбите на стоките. Липсват данни за предходен отчетен период в ОПР и Баланса за 2009 г., поради което не можело да се направи стойностна връзка между начален и краен баланс, данните на финансовия отчет в началото на текущия период – 2009 г. трябвало да съвпада с данните в края на предходния отчетен период – 2008 г. Липсвала логическа връзка в „Оборотна ведомост на синтетични сметки с групиране” за 2009 г. между началното салдо на сметка 304 „Стоки” – 829 112,69 лева и крайно салдо на сметката 31.12.2008 г. – 122 658, 69 лева в „Оборотна ведомост на синтетични сметки с натрупване” за 2008 г. Липсвало логическа и счетоводна връзка между информацията в ОПР, Баланса и ГДД за 2009 г. на доставчика с оборотите по

съответните счетоводни сметки, отразени в оборотните ведомости за 2009 г. В тези два пункта заключението е оспорено от процесуалния представител на жалбоподателя, поради което е допусната допълнителна експертиза. От нейните изводи се установява, че доставчикът [фирма] е осчетоводил разходите по придобиването и приходите по продажба на стоки към жалбоподателя. Но в представените от доставчика счетоводни справки, вещото лице е констатирано, че има несъответствия в изписаните количества за м. 05. 2009 г. За м. 06.2009 г- от друга страна има разлика между заприходените дрехи при жалбоподателя и фактурираните от доставчика му. Вещото лице е констатирало, че основните счетоводни принципи, заложи в чл. 4 от ЗСч са спазени при доставчика. Но, изключение прави ал.1, т.7, която изисква наличието на стойностна връзка между начален и краен баланс в отделните отчетни периоди, а в предоставените копия на ОПР и баланс за 2009 г. липсват данни за предходната година. В заключение е посочено, че е налице редовно двустранно заведено счетоводство за ревизираните периоди.

Експертизата е установила, че в счетоводството на жалбоподателя са осчетоводени плащания към доставчика на база касови бонове, прикрепени към оригиналите на фактурите. В счетоводството на доставчика са осчетоводени постъпления на същите суми от [фирма] и на същите дати, както при жалбоподателя.

Вещото лице е установило, че са заприходени в счетоводството на жалбоподателя получените стоки от доставчика. С тези доставки са извършени от [фирма] последващи доставки с предмет спорните фактури. Тези последващи доставки са отразени като „режим износ“ по силата на чл. 163 от Закона за митниците (ЗМ). Всяка продажба е документирана с фактура на български език, ЕАД, придружаващ износен документ, инвойс – фактура на английски език и международна товарителница (CMR). Продажбите на процесните стоки са извършени към „М.“ – [населено място], А. като са осчетоводени по дебита на сметка 4111 „Клиенти от страната“ и по кредита 7022 „Приходи от продажби на стоки на едро“. Издадените фактури към клиента са включени в дневниците за продажби като облагаеми доставки с нулева ставка на данъка по смисъла на чл. 28, т.2 от ЗДДС. Експертизата е отчела, че има разлики в стойността на фактурите за продажби, издадени от [фирма] и декларираните стойности на тези фактури в дневника за продажби по ЗДДС за м. 05.2009 г. Тези несъответствия са представени в табличен вид на стр. 18 от заключението (л. 393). Така констатираните несъответствия не се кредитират от съда, тъй като този въпрос вече е разглеждан в хода на ревизията и ако се приеме приеят могат да влошат положението на жалбоподателя.

Поради непълнота на отговорите в първата допълнителна ССЕ е изготвена и приета нова такава (л. 665 – 668) с дадени отговори на всички поставени въпроси с молба от 28.02.2012 г. (л. 396) на жалбоподателя. На поставените въпроси вещото лице е отговорило, че до изготвяне на заключението не се е свързало с представител на доставчика. Установена е, че е извършена корекция на констатираните неточности в продадените бройки дрехи на „М.“, А. от жалбоподателя, както и че последният не е закупувал от други доставчици идентични стоки с процесните. Това допълнително заключение се кредитира също от съда. Поради невъзможността вещото лице да отговори на първите два въпроса, му е дадена възможност да направи опит да се свърже отново с представители на доставчика и да изготви в цялост допълнителната ССЕ. Такава е изготвена и приета по делото (л. 714 – 718).

С молба от 14.06.2012 г. процесуалния представител на ответника е оспорил

представените и приети по делото в съдебно заседание от 15.05.2012 г. писмени доказателства – договор за наем от 07.11.2007 г., сключен между [фирма] в качеството на наемател и [фирма] в качеството на наемодател, Анекс № 1 от 07.11.2008 г., Договор № 91 от 02.10.2007 г. между ревизираното лице (наемател) и [фирма] – наемодател. Не е открито производство по тяхното оспорване, тъй като процесуалният представител на [фирма] заяви, че няма да се ползва от тях (с.з.09.10.2012 г. л. 817 и л. 818). Същите са изключени от доказателствата по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването. Подадено е в законоустановения 30 дневен срок за оспорване на мълчаливо потвърждаване на директора на дирекция “ОУИ” – С. град и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт в оспорената му част е издаден при неправилно приложение на материалния закон. С ревизионния акт на [фирма] е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за данъчен период 01.05.-30.09.2009 г. по фактурите, издадени от [фирма] на основание чл. 68, ал.1 и ал.2 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 от ЗДДС и вр. чл. 25, ал.1, 2,5 от ЗДДС.

Новелата на чл. 68, ал.1 и ал. 2 от ЗДДС предвижда, че данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка; извършено от него плащане, преди да е възникнало данъчно събитие за облагаема доставка; осъществен от него внос; изискуемия от него данък като платец по глава осма. Правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем.

Нормата на чл. 6 от ЗДДС съдържа легална дефиниция на понятието „доставка на стока“, което представлява прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката.

Съгласно чл. 25, ал.1, 2 и 5 от същия закон данъчно събитие е доставка на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени по този лица, вътреобщностно придобиване, както и вносът на стоки по чл. 16. Данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. На датата на възникване на данъчното събитие по ал.2 данъкът по този закон става изискуем за облагаемите доставки и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли или възниква основание за освобождаване от начисляване на данък за освободените доставки и

доставките с място на изпълнение извън територията на страната.

Според чл.82, ал.1 от ЗДДС данъкът е изискуем от регистрирано по този закон лице – доставчик по облагаема доставка, с изключение на случаите по ал.4 и ал.5 (случаите на изискуемост на данъка от получателя), а според чл.86, ал.1 от ЗДДС регистрираното лице, за което данъкът е станал изискуем, е длъжно да го начисли като: 1. издаде данъчен документ, в който посочи данъка на отделен ред, 2. включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по чл.125 за този данъчен период и 3. посочи документа по т.1 в дневника за продажбите за съответния данъчен период.

Ревизиращите органи са приели, че в хода на ревизионното производство не са събрани надлежни доказателства, обосноваващи категоричния извод за реалното осъществяване на процесите доставки от доставчика - [фирма] към получателя [фирма]. Констатациите на данъчните органи са обосновани с ненамирането на адреса на посочения доставчик.

Следва да се посочи подаването на справка - декларация по ЗДДС от предходния доставчик е елемент от фактическия състав на начисляване на данъка по предходните доставки, като ЗДДС (в сила от 01.01.2007 г.) не поставя изискването за начисляване на ДДС по предходните доставки и начисляването или не на ДДС по предходните доставки е ирелевантно за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит на последващите получатели на стоките, какъвто се явява [фирма]. По делото са налице доказателства, чрез които се установява осъществяването на преките доставки. В разпоредбите на ЗДДС, касаещи правото на приспадане на данъчен кредит няма изискване да бъде установен произходът на стоката. Въпреки липсата на легално определение за понятието "произход на стоката" в установената практика за целите на данъчното облагане се приема, че за стока с установен произход се приема тази, за която е доказано наличието на производител или вносител. Установяването на такъв произход на стоката обаче не е предвидено като предпоставка за признаване право на данъчен кредит, а невъзможността да бъде установен произходът на стоката не обуславя извода, че въпросната стока въобще не съществува и не може да бъде предмет на доставки и съответно, че не са осъществени реални доставки на тази стока. В ревизионния доклад и в ревизионния акт се съдържа само констатацията, че не е доказано реалното осъществяване на доставките поради липса на кадрова, материална и техническа обезпеченост на преките доставчици. Така приетото не кореспондира на събраните по време на ревизията и съдебното производство писмени доказателства и приетите по делото заключения по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза.

Следва да се отбележи, че със закупените стоки [фирма] е осъществило последващи доставки – износ за Р. А., удостоверен с ЕАД. Това обстоятелство е безспорно по делото, поради което следва изводът, че тези продажби са косвено доказателство за получените от доставчика стоки.

Същото така е безспорно установено, че счетоводството на дружеството – жалбоподател е водено редовно – налице е текуща счетоводна отчетност и синхронизирано хронологично, аналитично и систематично счетоводно отчитане в съответствие със Закона за счетоводството и счетоводните стандарти.

Не на последно място съдът намира, че правилно и основателно жалбоподателят се позовава на Решение от 16.12.2008 г. на Европейския съд по правата на човека по „Дело [фирма] срещу Б.“, последната съдебна практика на СЕС по съединени дела С – 80/11 и С 142/11 и не на последно място съдебната практика на ВАС по сходни дела, по които жалбоподателят е страна - Решение № 9288/05.07.2010 г. по КАХД № 2733/2010 г. по описа на I – во отделение; решение № 6339 от 13.05.2010 г. по КАХД № 16081/2009 г. по описа на ВАС, I – во отделение и докладчик съдия – М. Ч.; Решение № 5483 от 19.04.2011 г. по КАХД № 12535/2010 г. по описа на ВАС, I – во отделение и докладчик съдия – В. К.; Решение № 17151/27.12.2011 г. по КАХД № 2485/2011 г. по описа на ВАС, VIII – мо отделение и докладчик – съдия М. Ч., с които касационната инстанция е признала право на данъчен кредит на ревизираното лице.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира жалбата за основателна, поради което същата следва да бъде уважена изцяло и да се отмени ревизионния акт в обжалваната част.

С оглед крайния изход на делото и заявеното от процесуалните представители на страните за присъждане на сторените съдебно деловодни разноски същите са основателни съгласно чл. 161, ал.1 от ДОПК. В хода на съдебното производство е представен опис на направените съдебно деловодни разноски от жалбоподателя, представляващи 50 лева внесена държавна такса, 610 лева възнаграждение за вещото лице по приетата ССЕ, 5 лева за издаване на съдебно удостоверение и адвокатско възнаграждение, внесено, в размер на 7 200 лева или общо сумата от 7915 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. 2 и предл. последно от ДОПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ИЗЦЯЛО по жалбата [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и

адрес на управление: [населено място], кв. Х. С., [жилищен адрес] представлявана от управителя В. Й. Т. срещу ревизионен акт № [ЕГН] от 24.02.2011 г. издаден от Д. Д. Д. на длъжност главен инспектор по приходи при Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], мълчаливо потвърден от директора на дирекция “ОУИ”, в частта на отказано право на данъчен кредит в размер на 270 855,20 лева по доставки, получени от [фирма], през данъчните периоди м.05, м. 06, м. 07, м. 08. и 09.2009 г. и определените лихви за забава в размер на 6 225,83 лева.

ОСЪЖДА директора на дирекция “обжалване и управление на изпълнението”, [населено място], [улица] да заплати от бюджета на министерство на финансите, Национална агенция за приходите, дирекция “ОУИ” сторените от жалбоподателя [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], кв. Х. С., [жилищен адрес] сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 7915 лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: